

[Justitsministeren]

det pågældende vareparti kun vil blive afsendt til den i certifikatet anførte køber og adresse eller til en anden af køberen skriftligt angivet adresse, og at ansøgeren ved varens afsendelse vil afkræve køberen et af myndighederne i importlandet udstedt ankomstbevis (Delivery Verifikation), der viser, at varepartiet er blevet underkastet importlandets bestemmelser vedrørende udenrigshandel.

I forbindelse med behandlingen af ansøgningen om udførsel af 4 dækshuse til Sverige med henblik på videresalg til Singapore Navy har Justitsministeriet fra Forsvarsministeriet fået oplyst, at en udførsel af de omhandlede genstande vil være omfattet af våbenlovens § 6.

Justitsministeriet har herefter foretaget en høring af Udenrigsministeriet, der ikke har haft bemærkninger til ansøgningen.

Efter forelæggelse af importcertifikat og »stor« erklæring har Justitsministeriet herefter meddelt tilladelse til udførsel af 4 dækshuse fra Danmark.

Justitsministeriet har yderligere fra det svenske udenrigsministerium modtaget en bekræftelse på, at genstandene ikke vil blive reeksporteret fra Sverige uden tilladelse fra den svenske regering. Justitsministeriet er ikke bekendt med, om den svenske regering efterfølgende har meddelt tilladelse til reeksport.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om, hvilke principielle udenrigspolitiske overvejelser regeringen har gjort sig efter afslutningen af den kolde krig].

Af Svend Auken (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 7/10 92).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 25:

Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af selvstændige erhvervsdri-

vende (virksomhedsskatteoven) m.v. (Overskydende virksomhedsskat).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 7/10 92).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 26:

Forslag til lov om ændring af lov om investeringsfonds. (Frigivelse af investeringsfondsmidler).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 7/10 92).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Stavad (S):**

Det var oprindelig regeringens hensigt, at disse to lovforslag skulle behandles sammen med regeringens lovforslag om tørkehjælp til landbruget. Derfor skal jeg indledningsvis bemærke, at i den udstrækning, hvor landmænd kommer ind under de kriterier, som landbrugsministeren har fastsat for at definere begrebet tørkeramt, er vi parat til at se på, om vi kan finde en løsning i disse konkrete tilfælde, så de pågældende også får en mulighed for at hæve beløb fra investeringsfonde som et led i tørkehjælpsspakken til landbruget. Det er vi altså parat til at diskutere.

Men når det så er sagt, må jeg sige, at da jeg læste skatteministerens lovforslag om frigivelse af investeringsfondsmidler, måtte jeg læse det igennem mere end én gang for at tro mine egne øjne. Forslaget har én eneste virkning, nemlig at det vil modvirke private investeringer. Og hvis man skal sige noget pænt om skatteministeren i den sammenhæng, må det være, at skatteministeren i hvert fald er ærlig. Hvis jeg må citere – ikke engang fra bemærkningerne, men et lille bitte udsnit af skatteministerens personlige fremsættelsestale – står der:

»Forslaget om en lempeligere efterbeskatning ved hævninger i 1992 eller 1993 må forventes altovervejende at træde i stedet for frigivelse til anskaffelse af afskrivningsberettigede aktiver . . .«.

Oversat til mere regulært dansk: Hvis vi giver virksomhederne mulighed for at hæve

[Stavad]

deres investeringsfondsmidler med en særdeles lempelig efterbeskatning, siger skatteministeren selv, at de private erhvervsinvesteringer vil falde med et tilsvarende beløb.

Hvis vi går videre i skatteministerens tekst, står der, at det er selvfølgelig svært at skønne over, i hvor stort omfang man egentlig vil benytte ordningen, men skatteministeren mener, at det nok vil ligge i størrelsesordenen omkring en tredjedel af de midler, som er henlagt til investeringsfonde ved udgangen af 1992.

Når man så dykker ned i tallene og ser på, hvor meget der er henlagt i investeringsfonde, og hvor meget man forventer, at der vil være ved udgangen af 1992, ligger det i størrelsesordenen 11-12 mia. kr. Skatteministeren siger altså, at hvis vi vedtager forslaget om fri udnyttelse af investeringsfondsordningen, vil vi være årsag til, at de erhvervsmæssige investeringer bliver ca. 4 mia. kr. mindre i 1993, end de ellers ville blive. Det er grotesk, det er utroligt, man tror ikke det, man læser. Samtidig med, at vi i bredt fællesskab bestræber os på her i Folketinget at skabe instrumenter, som ikke mindst kan fremme de erhvervsmæssige investeringer, og forsøger at give incitamenter til fremme af de erhvervsmæssige investeringer, kommer skatteministeren, regeringen, med et lovforslag, som ifølge regeringen selv forhindrer, modvirker investeringer i det private erhvervs-liv.

Derfor skal der lyde et klart og klingende nej fra Socialdemokratiet til dette lovforslag. Vi vil ikke være årsag til, at de erhvervsinvesteringer, som vi har brug for, som giver aktivitet, som giver beskæftigelse, som sikrer det højere aktivitetsniveau, som Danmark har brug for, ikke bliver foretaget. Derudover er der mange andre gode indvendinger. Jeg kan ikke nå at komme ind på dem alle sammen, men skatteministeren sikrer med denne ordning også, at f.eks. selskaber, der kun har bundet de beløb, som de ellers skulle betale krone til krone i skat de tidligere år, får dem refunderet til en beskatning på 34 pct. – hvor skatteprocenten på det tidspunkt, hvor pengene blev sat ind, var 50 pct. – og uden at de betaler noget som helst for at have haft pengene frit til rådighed og kunnet forrente dem i den mellemliggende periode.

Derudover ved vi, at der ligger et beløb på mellem en halv og en hel milliard kr. hos libe-

rale erhverv, som har spekuleret i disse ordninger og har lavet alle mulige numre for at undgå en efterbeskatning. Vi har i fællesskab fået lukket nogle huller her, men de vil klappe i deres små hænder og takke skatteministeren. Ministeren har nemlig her givet de grupper, der i forvejen har de største indkomster, de største forbrugsmuligheder og i øvrigt er privilegerede i alle ender og kanter, netop det, de gerne vil have, så de får endnu et privilegium. Vi vil ikke være med, skatteminister. Det er tilfældigt, hvem der får gevinsterne, og det er skadeligt i forhold til den aktivitets- og erhvervsudvikling, som vi har brug for.

Det var det første forslag.

Det næste forslag er måske lidt indviklet for mange, fordi det er et led i virksomhedsskatteordningen, som ikke så mange forstår. Og derfor synes jeg, at vi skal kalde barnet netop dét, som barnet nu engang bør hedde. Det er et forslag fra skatteministeren om udbetaling af negativ indkomstskat. I forvejen har vi givet erhvervsdrivende alle mulige gode ordninger for at fremme erhvervsudviklingen, for at fremme opsparingen, for at fremme investeringer, for at fremme konjunkturudligning imellem gode og dårlige år, og gennem de seneste år har vi givet dem en selskabsbeskatning og en virksomhedsbeskatning på 34 pct. Det er fint nok, vi synes, det er rigtigt at give dansk erhvervsliv gode muligheder, og det er vi fortsat tilhænge-re af.

Nu mener skatteministeren altså, at vi har nået det punkt, hvor vi ikke længere kan fremme erhvervslivets situation gennem diverse fradrag, og derfor kommer skatteministeren med et forslag, der siger, at nu er vi nået derhen, hvor man ikke betaler skat, og derfor skal man i stedet lave en ordning om tilbagebetaling af skatten fra de foregående år. Lovforslaget skal sikre, at indbetalt skat fra tidligere år kan udbetales kontant her og nu. Vi vil ikke være med, lad mig sige det med det samme, så skatteministeren også her allerede nu kan fornemme, i hvilken retning stemningen går i hvert fald fra vores side.

Derudover vil forslaget blive et omdrejningspunkt for fremtidig skattespekulation. Det er jo ikke en midlertidig ordning, det er ikke en tidsbegrænset ordning. Det er en ordning, som betyder, at man ikke alene fremover kan planlægge sine fradrag, så man kan få fra-

[Stavad]

drag af fremtidig indkomst. Nej, skatteministeren siger såmænd, at hvis I fortsat laver de numre, vi nu engang kender, kan I stille ved kasse 1 og få udbetalt skatteværdien af numrene kontant, så I kan finansiere numrene her og nu med en kontant og direkte udbetaling fra statskassen.

Skatteminister, jeg forstår det ikke. Det er utroligt, at man kan komme med forslag af denne karakter. Det er til skade for dansk erhvervsliv, fordi det vil skabe endnu større skel mellem de erhvervsdrivende, som opfører sig pænt og ordentligt og fornuftigt, og erhvervslivets brodne kar. Det er et forslag til gavn for de brodne kar, og det vil skade det image, den forståelse, som de gode virksomheder har i den danske befolkning, og som er nødvendig, hvis vi skal lave gode, fornuftige og ordentlige erhvervsordninger. Det er vi tilhængere af, men vi vil ikke deltage i skatteministerens forsøg på at lave nye omgælses- og krumtapordninger til skattespekulation. Det er en ordning, som intet har at gøre med høsttabshjælp til landbruget.

Jeg skal meddele, at med hensyn til de dele af forslaget, der drejer sig om høsttabshjælp til landbruget, er Socialdemokratiet parat til at sætte sig ned, også sammen med regeringen, og se på, hvordan vi kan løse landbrugets konkrete problemer i en konkret, akut, vanskelig situation. Men vi vil ikke bruge det som anledning til at lukke op for det, skatteministeren har foreslået her, og vi vil ikke bruge det som anledning til at modvirke de private, erhvervs-mæssige investeringer, som vi har brug for, hvis vi skal have øget beskæftigelsen, hvis vi skal have gang i forretningen Danmark.

Rønholt (KF):

Når man lytter til hr. Stavads tonefald, har man svært ved at forstå, at det er landbrugets tørkeproblemer, vi taler om. Bevares, hvis man kigger ud ad vinduet, har man også svært ved at forstå, at det engang har været tørke.

Men vi, der husker perioden og husker de indtryk, vi fik under vore besigtigelser ude i landet, har en klar erindring om de store sociale problemer, vi stod over for, hvilke menneskelige katastrofer vi stod over for. Jeg erkender, at der blev givet tilsagn og løfter fra mange sider, måske også fra nogle sider ud over det, som ligger på bordet i dag, men det berettiger nu ikke organisationerne til at forestille sig, at hele Folketinget står bag disse løfter.

Hvis man ser tilbage på tidligere tiders ordninger af samme karakter – det var i årene 1975, 1976, 1983 og 1987 – så går det som en rød tråd igennem alle disse forslag, at man gerne så nogle generelle ordninger, nogle langsigtede løsninger, nogle tiltag, som gav bedre mulighed for at skabe konsolidering i virksomhederne. Det er derfor også glædeligt at se, at disse to lovforslag, som skatteministeren har fremsat, netop har det sigte at kunne bidrage til en mere langsigtet løsning, og de har desuden den fordel, at der er tale om generelle ordninger og ikke selektive ordninger, som vi ofte har været ude for.

Jeg erkender, at bestemmelserne i disse to lovforslag måske ikke vil have den allerstørste virkning for landbruget lige i øjeblikket, og det hænger sammen med, at virksomhedsordningen med den lavere skatteprocent har virket i for kort tid, og at landbruget i den periode i øvrigt har haft vanskeligere vilkår for at kunne konsolidere sig. Det falder nemlig sammen med den tid, hvor man har oplevet en pristilpasning af EF's landbrugsvarer; der har været prisfald på produkterne siden 1984/1985.

Det hænger også sammen med det forhold, som også mange husejere kender til, at der har været problemer i forbindelse med overgang fra højinflations til lavinflations. Selv om regeringen i 1982 gennemførte rentesaneringsydelsen, som skulle tage brodden af de højtforrentede lån, som var optaget før 1982, er disse ydelser for længst færdige, og tilbage står stadig problemerne med nogle højtforrentede kontantlån. Bevares, dem har mange ejere af fast ejendom, men samtidig har der altså været en direkte deflativ udvikling i produktpriserne.

Det Konservative Folkeparti pegede i sommer på nogle løsninger, bl.a. med investeringsfondsfrigivelse som en akut likviditetsforbedring. Det har den fordel, at der var tale om egne midler, og at det gav mulighed for at styrke sin likviditet. Vi pegede også på en konjunkturudligningsmodel eller -ordning; vi definerede ikke helt klart, hvordan den skulle se ud, men jeg finder, at det ene af disse to lovforslag peger i den retning.

Vi pegede endvidere på, at vi fandt, at tiden var inde til, at der kunne skabes flertal i Folketinget for en begyndende afvikling af jordskatterne. Vi har set, hvordan et flertal i Folketinget har accepteret, at man kompenserer pris-

[Rønholt]

nedgang i forbindelse med EF's landbrugsreform med et arealtilskud, og så virker det lidt grotesk, at man samtidig opretholder kravet om en jordskat. Vi har også i erindring, at de forhøjede jordskatter blev indført i 1972 ved Danmarks indtræden i EF med det sigte at bremse de inflationære virkninger på fast ejendom og fordele fordelene af de højere priser. Nu har vi lavere varepriser, vi har lavere jordpriser, vi har nogle problemer i den finansielle sektor, og hvad ville så være mere nærliggende end at tage den offentlige prioritet, som jordskatterne jo i virkeligheden er, op til vurdering.

Som det fremgår af lovforslaget, er frigivelse af investeringsfondsmidler en ordning, som omfatter alle. Der er dog, som hr. Stavad også har peget på, visse negative virkninger, idet disse midler jo var møntet på nogle investeringsgoder, og disse udbydere må nu imødesee, at der vil være nogle problemer på kort sigt. Men Det Konservative Folkeparti støtter forslaget.

Lovforslaget om ændringer af virksomhedsordningen er det bedste af forslagene, idet det rækker længere ud. Det er et tilbud til alle, og det indeholder jo en tidsbegrænsning. Det virker bedst i dårlige år, og det må også blive mit svar til hr. Stavad, at der bliver ikke den store tilskyndelse til misbrug, al den stund at det hovedsagelig vil blive benyttet i år, hvor der er underskud i virksomheden, og her er 34 pct.s-beskatningen allerede foretaget. Tager man pengene ud til beskatning, sker det til en væsentlig højere procentsats, og det vil ikke tilskynde til at trække dem ud.

Jeg tør minde om, at hele erhvervslivet i øjeblikket befinder sig i nogle vilkår, som ikke har været forudset. Der er betydelig større krav til konsolidering og opsparing, end der har været tidligere. Derfor vil der i første omgang være stor tilskyndelse til at henlægge et eventuelt overskud til den lavere beskatning, fordi alle har gennemlevet en periode, hvor det var rart at have nogle midler at tage ud til beskatning, også selv om det måske ikke medførte det store provenu for staten.

Jeg har forstået af lovforslaget, at det forventes at skabe et provenutab for staten på 50 mio. kr., men det fremgår ikke af lovforslaget, hvor stor en del der stammer fra landbruget. Jeg kan næsten på forhånd gå ud fra, at det vil være en meget lille del, men det kan være, at regerin-

gen på et senere tidspunkt kan besvare spørgsmålet om, hvor stor en del af de 50 mio. kr. der kommer landbruget til gode.

Jeg håber, at dette lovforslag vil kunne opnå flertal i Folketinget, og jeg håber således på en positiv udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hr. Rønholts synspunkter gav mig anledning til to bemærkninger. For det første bør det fastslås, at når hr. Rønholt gav Folketinget det indtryk, at jordpriserne i 1992 ligger under 1972-niveauet, holder det ikke vand. Priserne er mellem 4 og 7 gange så høje som priserne i 1972, lidt afhængigt af, om man bor i Vestjylland eller på Sjælland.

Men jeg synes, at hr. Rønholt skal have tak, fordi han fastslår, at disse to forslag ikke handler spor om landbruget. Jeg vil gerne citere hr. Rønholt, som sagde, at kun en meget lille del – hvor stor en del var hr. Rønholt ikke helt klar over, men kun en meget lille del – af det her vil komme landbruget til gavn. Ingen som helst del kommer landbruget til gavn, men det skal jeg vende tilbage til i min ordførertale.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg synes, der kan være grund til lige at påpege over for hr. Rønholt, at jeg på Socialdemokratiets vegne gav tilsagn om, at med hensyn til problemerne med landbrugets tørkehjælp, også når vi ser på forslag af den her karakter, er vi åbne for at diskutere sagerne, så vi i hvert fald på det område, hvor vi ikke er uenige, ikke taler forbi hinanden. Det er der ingen grund til.

For det andet vil jeg godt sige, at jeg har også stor forståelse for, at en landbrugspolitisk ordfører måske kan have lidt svært ved at gennemskue nogle af de skattetekniske, snørklede formuleringer. Jeg lyttede mig til, at hr. Rønholt mente, at specielt virksomhedsskatteforslaget var godt, også i forhold til landbruget, og det begrundede hr. Rønholt bl.a. med, at det var tidsbegrænset . . . nej, det er investeringsfondsforslaget, der er tidsbegrænset, virksomhedsskatteforslaget er ikke tidsbegrænset, så der har måske været en talefejl. Så er vi i hvert fald enige om det.

[Stavad]

Det andet, jeg godt vil sige om virksomheds-skatteforslaget, det er jo, hr. Rønholt, at hvis landmænd eller for den sags skyld andre erhvervsdrivende har benyttet opsparingsordningen og får underskud i efterfølgende år, vil man kunne trække disse opsparingsbeløb over fra virksomhedsdelen til privatdelen, uden at der sker yderligere beskatning i forhold til den, der allerede er sket. Og det vil sige, at denne operation, at flytte fra en virksomhedsskatteordning over til privatdelen, fordi man jo altså skal overleve, ikke udløser yderligere beskatning, fordi man har underskud. Derfor er det også en konjunkturudligning for landbruget, som vi synes er helt fornuftig, men der er ingen grund til at tilbagebetale tidligere års skat kontant.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Jeg sporer en fornemmelse af, at Socialdemokratiet faktisk er enig i det langsigtede mål. Jeg indrømmer blankt, at det skattetekniske har jeg ikke fuldt overblik over. Jeg har gjort mig den ulejlighed at kigge tilbage på forhandlingerne om mange af de tidligere ordninger, hvor bl.a. hr. Stavad var ordfører for landbrugsdelen, og jeg har også bidt mærke i, at Socialdemokratiets ordfører her i sommer, da tørkeproblemerne var på deres højeste, efterlyste nogle ordninger, som på længere sigt gjorde landbruget i stand til at håndtere problemerne selv.

Og nu kommer der endelig et forslag, som peger i den retning, og så vender man tommelfingeren nedad. Det er det, jeg ikke forstår. Hr. Stavad har måske den opfattelse, som mange desværre har, at når bare man har et stempel på ryggen, hvor der står, at man er selvstændig erhvervsdrivende, så er man forgyldt.

Jeg tror, at hvis man tager et gennemsnit af lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, kan de selvstændige erhvervsdrivende vel næppe opretholde et tilsvarende indtjeningsniveau. Det er altså en lavindkomstgruppe, og specielt i år, hvor konjunkturerne er negative, er det her en håndsækning, som jeg mener kan medvirke til, at samfundsproblemerne bliver af mere kortfattet karakter. Så hvis jeg vender tilbage til de udtalelser, som hr. Stavad engang har fremsat her i Folketinget, finder jeg, at de er i stor overensstemmelse med det, lovforslaget her lægger op til.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er glad for, at hr. Rønholt ved en sammenligning af det, jeg har sagt i dag, og det, jeg sagde i den periode, hvor jeg var landbrugspolitisk ordfører for Socialdemokratiet, fandt en fuldstændig overensstemmelse. Også dengang var jeg som ordfører for Socialdemokratiet ude i det ærinde at sikre investeringer, sikre ordentlige vilkår for ordentlige selvstændige erhvervsdrivende. Det er jeg fortsat, og det er Socialdemokratiet fortsat.

Jeg er også enig med hr. Rønholt i, at mange selvstændige erhvervsdrivende, specielt mindre selvstændige erhvervsdrivende, absolut ikke har en forgyldt tilværelse. Men problemet med disse to forslag er, at regeringen forsøger at forgyldte dem, der ikke har behov for det, åbner mulighed for spekulation og samtidig presser private investeringer ned. Det er vanvid, hr. Rønholt.

Og så er jeg i øvrigt glad for, at hr. Rønholt selv har sagt nogle gange, at der er meget af det her, han ikke forstår. Det er jeg enig i. Den dag hr. Rønholt forstår det, er jeg ret sikker på at hr. Rønholt også vil være enig i mange af de ting, som jeg sagde i min ordførertale.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hr. Rønholt fastslog, at landbruget er en lavindkomstgruppe – jeg kan se, at hr. Rønholt nikker bejaende – og det er også fuldt i overensstemmelse med landbrugets egne statistikker. Men så er lovforslag nr. L 25 jo også netop fup og svindel, for forudsætningen for, at man kan få den overskydende virksomhedsskat, er jo, at man har haft en opsparing, har haft et overskud, som man har kunnet henlægge i en virksomhedsordning, og som man ikke har brugt. Forudsætningen er lige præcis, at man har tjent så meget, at man ikke har kunnet nå at bruge pengene, for ellers er der ikke nogen opsparingsordning, ellers er der ikke nogen overskydende skat at hente. Så man gavner lige præcis de grupper, der ikke er lavindkomstgrupper, og hvis landbruget er en lavindkomstgruppe, er lovforslag nr. L 25 ikke målrettet på landbruget.

Mariann Fischer Boel (V):

[Mariann Fischer Boel]

Lovforslagene nr. L 25 og L 26 bliver fremsat i forbindelse med et par forslag fra landbrugsministeren om støtte til det tørkeramte landbrug, men de vedrører sandelig også andre erhvervsdrivende. Og jeg må nok sige, at jeg nød egentlig at se hr. Stavad sådan på slap line i dag. Den verden, du beskrev, har jeg nok lidt svært ved at genkende . . .

Formanden:

Man bruger ikke direkte tale!

Mariann Fischer Boel (V):

Den verden, hr. Stavad beskrev, har jeg nok lidt svært ved at genkende. De erhvervsvirksomheder, som mange af os bevæger sig rundt i i disse tider, har store økonomiske problemer, og der blev talt om nogle brodne kar, men de findes formodentlig alle vegne. Men derfor ville jeg finde det overordentlig uheldigt, hvis det skulle være en anstødssten for, at denne ordning ikke fik mulighed for at komme igennem her i folketingsalen.

Forslaget giver mulighed for at få udbetalt virksomhedsskat som overskydende skat løbende og ikke, som det er tilfældet i dag, over en 5-årig periode. Vi finder i Venstre, at det er et godt forslag, særlig i en tid, hvor virksomhederne har likviditetsproblemer, og ordningen, som den gælder i dag, giver jo adgang til en skattemæssig udjævning, men ikke til nogen likviditetsudjævning.

Det er meningen, at forslaget skal have virkning fra indkomståret 1992. Virksomhedsordningen blev jo indført for ca. 5 år siden, og den giver mulighed for at hensætte overskud til en lavere beskatning, noget lignende aktieselskabsbeskatningen, og man kan så senere tage det ud til almindelig indkomstbeskatning. I den periode, der er gået, siden virksomhedsskatten blev indført, må jeg nok erkende at det ikke just har været højkonjunktur for landbrugets vedkommende. Det er nok kun et fåtal af landmænd, der har haft mulighed for at bruge ordningen, og jeg vil tro, at ca. halvdelen af de danske landmænd er inde i virksomhedsordningen i dag. Men jeg mener ikke, det skal blokere for, at forslaget bliver gennemført, for vi har vel stadig væk en tro på, at dansk landbrug også har en fremtid.

Det andet lovforslag, som skatteministeren fremsætter, giver de erhvervsdrivende mulig-

hed for at hæve deres investeringsfonde uden tillæg af de 5 pct., hvis man nu vælger denne ordning. Sædvanligvis bruger man jo sin investeringskonto til at købe inventar og bruger så det til forlods afskrivninger.

Det har altid været sådan, at landbrugets indtægter svinger stærkt fra år til år. Det skyldes dels klimatiske forhold, dels svingende priser og omkostninger og i nogle tilfælde også specielle angreb af husdyrsygdomme. Disse forhold har optrådt alt for ofte i de seneste år, og det er jo alle sammen forhold, som landbruget har meget lille eller slet ingen indflydelse på.

Når de økonomiske problemer så melder sig i en tørkesommer, som vi lige har haft, forsøges problemerne løst ad politisk vej med forskellige særordninger og lange forhandlinger – forhandlinger, der efter min mening ofte stiller det berørte erhverv i et lidet flatterende lys i den øvrige befolknings øjne.

Landbruget ønsker ikke at gå tiggergang, og derfor er særordninger utilfredsstillende. Det er langsigtede løsninger, vi har brug for. De færreste erhverv har ønske om at få støtte og tilskud, men de ønsker på frie vilkår at deltage i konkurrencen sammen med andre virksomheder; men i særdeleshed fra landbrugets side ønsker vi at få stillet nogle muligheder til rådighed, sådan at vi selv kan løse vore problemer. Vi vil gerne være fri for, når vi på et eller andet tidspunkt – forhåbentlig om mange år – ryger ind i en lignende situation som den, vi har set i år, at få en lignende diskussion som den, vi har været igennem i forbindelse med tørkeordningerne.

Jeg håber, at behandlingen af disse forslag vil være positiv – selv om det nu fra Socialdemokratiets side kniber en lille smule – og at vi får en rimelig hurtig udvalgsbehandling, sådan at erhvervslivet ved, hvad det har at rette sig efter i fremtiden.

Stavad (S):

Venstres ordfører indledte med at sige, at hun havde svært ved at genkende virksomheder i den form, jeg havde beskrevet det. Jeg tror nu, at Venstres ordfører, hvis hun vil gøre sig den ulejlighed at læse min ordførertale, vil finde ud af, at jeg ikke har sagt noget som helst hverken negativt eller dårligt i forhold til virksomheder eller selvstændige erhvervsdrivende.

[Stavad]

Jeg mener faktisk, at mange af vore virksomheder og mange af vore selvstændigt erhvervsdrivende har meget store problemer, og det er også Folketingets forpligtelse at prøve på at skabe rammer, så de kan blive løst.

Jeg har ikke noget som helst ærinde i retning af hverken at hænge nogle virksomheder ud eller på anden måde at stille dem i et dårligt lys. Tværtimod sagde jeg: Vi har gennemført en lang række ordninger, som skal hjælpe dansk erhvervsliv til at have de bedst mulige rammer for at kunne producere, for at kunne udvikle sig og for at lave aktivitet, og det har vi været enige i. Det er få af de ordninger, vi har stemt imod, og vi er slet ikke utilfredse med, at vi har medvirket til dem; men vi vil bare ikke være med, når man går ud over den streg.

Jeg beder altså om, at man ikke lægger mig noget i munden, som jeg ikke har sagt. Vi vil ikke være med til at forhindre investeringer. Vi vil ikke være med til at bygge nye maskiner op, som kan bruges til spekulation – ikke af de almindelige, ordentlige selvstændige erhvervsdrivende og virksomheder. Men kan jo kalde sig selvstændig erhvervsdrivende og abonnere på de ordninger, næsten som det passer én, og derfor bliver de ordninger til gavn for fuserasterne, som ødelægger mulighederne for de ordentlige virksomheder. Derfor er det også vores forpligtelse, når vi laver rammerne, at lave dem på en måde, så det er dem, som vi målretter rammerne til, der får gavn af dem, og ikke alle mulige andre.

Jens Thoft (SF):

Nu er det jo let at være bagklog, men jeg kan ikke undlade at sige, at havde Tinget vedtaget det forslag om en katastrofefond, som SF fremsatte for 3-4 år siden, så havde denne manøvre – skinmanøvre er et rigtigere udtryk – overhovedet ikke været nødvendig; men det er jo den slags, man aldrig får cadeau for.

Det er svært at komme efter hr. Stavads sønderlemmende kritik. Jeg kan kun sige, at jeg i ét og alt er enig med ham.

Forudsætningen for lov om overskydende virksomhedsskat er den samme, som da man i sin tid nedsatte virksomhedsskatten fra 50 pct. til 34 pct.: at den udelukkende rammer dem, der har tjent så meget, at de ikke har haft mulighed for at nå at bruge det hele. Forudsætningen er jo en positiv opsparingskonto, og det har de tørkeramte landmænd ikke.

Jeg vil gerne spørge skatteministeren – og vi må forvente, at han er i stand til at svare på det spørgsmål, når sagen nu handler om tørkeramte landmænd, og når det nu er begrundelsen: Hvor mange tørkeramte landmænd har overhovedet positiv opsparingskonto? Så kan vi få tallet på bordet; jeg vil skyde på, at det er under 10. Det er nemlig ikke de tørkeramte landmænd, der kan bruge denne her regel, fordi den forudsætter positiv opsparingskonto.

Jeg vil gerne støtte de tørkeramte landmænd, men ikke alle mulige andre fidusmagere. Dette forslag vil højst komme en enkelt revisor eller en advokat med meget store tab til gavn, og jeg synes ikke, der er nogen speciel grund til at række sådanne grupper en krykkestok begrundet i landbrugets dårlige høst. Så må man begrunde det i bøvlet i den finansielle sektor eller i, hvor synd det er for dem, der fik penge i klemme, da Nordisk Fjer krakkede, og da Hafnia krakkede. Så må man begrunde det i det, men ikke i landbrugets dårlige høst, for det er en dårlig undskyldning.

Og så kan jeg ikke lade være med at sige, når vi nu drøfter virksomhedsordningen: Ministeren har lovet os en forenkling af virksomhedsordningen med kapitalafkastberegningssprincippet, og det støtter jeg, men hvorfor er det ikke kommet? Jeg har fortvivlet kigget i min boks for at finde forslaget. I stedet for kommer ministeren med endnu en komplikation i et kompliceret system, som han i øvrigt rejser land og rige rundt og siger han vil forenkle.

Jeg tror, årsagen til, at forenklingen trækker ud, er, at ministeren ser verden gennem et staldvindue – det har jeg sagt før – og når denne sag trækker ud, så er det, fordi kapitalafkastprincippet forudsætter, at der regnskabsmæssigt er positiv kapital i virksomheden, og det har landbruget ikke. Bygningerne er vurderet for lavt, maskinerne er købt på forlods afskrivning, varelagre og besætninger ansættes fuldstændig urealistisk lavt, og derfor kan landbruget ikke have den store fornøjelse af et kapitalafkastprincip. Derfor gider ministeren ikke gøre noget ved den sag, som der er skrigende brug for. Jeg har været modstander – SF har altid været modstander – af de carry back-regler, som L 25 er udtryk for, og det vil vi fortsat være.

Når det drejer sig om investeringsfondsforslaget, så går det jo altså ud på, at det rentetil-

[Jens Thoff]

læg, som loven i dag forudsætter, skal bortfalde. Også det begrundes man med et ønske om at hjælpe landbruget, men reglen skal kunne bruges af alle, minsandten også selskaber og anpartsselskaber. Hvad det har med landbruget at gøre, har jeg svært ved at se. Det er i hvert fald meget få af den slags, der er i det direkte landbrug. Det skal kunne bruges af folk med bierhverv og liberale erhvervsdrivende, som brænder inde med investeringsfondshenlæggelser, som de ikke rigtig har mulighed for at bruge. Heller ikke det forslag er noget som helst værd for de tørkeramte.

Jeg vil advare voldsomt imod, at man giver tandlæger, revisorer og for den sags skyld også banker og folk med forretning som bierhverv, der ikke længere opfylder arbejdskravet, mulighed for at slippe for den tillægsskat, som de selvfølgelig burde betale. De har haft et rentefrit lån i statskassen, de har undladt at betale deres skat igennem et antal år, de har haft pengene stående på deres egen bankkonto, de har hævet renteindtægten af disse penge, og nu skal de sandelig også slippe for det tillæg, som ligger i loven, og som i øvrigt er overordentlig moderat. Og det begrundes man så med en dårlig høst, men det har intet med det at gøre.

I øvrigt argumenterer ministeren med, at hvis rentekravet ikke frafaldes, ja, så investerer folk bare i noget, som er helt nødvendigt. Jamen det er da den bedste begrundelse for helt at afskaffe investeringsfondsfradragene og investeringsfondsordningen. Der er overhovedet ikke nogen begrundelse for at fastholde ordningen og så række en krykkestok til dem, der er kommet i klemme, fordi de har spekuleret i skatteudskydelse.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at hvis man hører til den gruppe, der fortsat kan henlægge til investeringsfond, ja, så hæver man jo bare pengene i år og indskyder dem igen på en ny investeringsfondskonto, hvorved man fortsat kan skubbe skatten ud i en uendelig fremtid.

Mange af dem, der i 1980'ernes begyndelse henlagde til investeringsfond, er ved at komme i klemme med genbeskatning, ingen tvivl om det. De fik den store skattelettelse dengang på 74 pct. plus kirkeskatteprocenten; hvis den dengang var 0,7 pct., så var det altså 74,7 pct., de dengang fik i skattelettelse. Nu slipper de så med 68,7 pct. og har i 10-12 år kunnet hæve

renterne af den udskudte skat. Sådan nogle betingelser er nu slet ikke så dumme. Det vil koste den gruppe mennesker penge at ophæve ordningerne, for de har ikke rigtig noget at bruge pengene til længere, det er da rigtig nok, men hvorfor dog række dem en krykkestok? Og nu synes man altså, at de skal slippe for skatten.

Hvis vi tager virksomhederne – selskaberne, skal jeg kalde det – så har de henlagt og fået 50 pct. i skattelettelse, og nu kan de slippe med 34 pct. Jeg vil godt sige, at det at lave skattelove på den måde er fuldstændig som med ambiskandalen.

Slamberterne i ambiskandalen – de, der ikke betalte deres arbejdsmarkedsbidrag, de, der ikke opfyldte forpligtelsen over for fællesskabet – er jo sluppet. Vi har for nylig i Skatteudvalget fået et bilag, som klart dokumenterer, at man nu frafalder alle krav på gammel ambi, ikke bare den for det sidste kvartal, men alle, der ikke er indbetalt; men de, der har indbetalt, får ikke kronerne tilbage. »Rimelighed« og »fornuftighed« i det her er, at de, der svindler fællesskabet, begunstiges, og hvis man tror, at den opdragelsesmetode hæver skattemoralen, så tager man fundamentalt fejl.

Det går ikke, og det går da slet ikke, at det er en skatteminister, der gør sådan. Jeg kan tilgive, at Fremskridtspartiet rejser rundt med den slags demagogi, men når det er skatteministeren – den minister, der har ansvar for at kradse gysser hjem til fællesskabet i dette land – når det er den minister, der bruger den taktik, så må jeg stå af.

Endelig kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at der også er tale om en rent bogholderimæssig postering i relation til DAU-underskuddet, som jeg godt ved bekymrer regeringen ganske meget, men det bliver jo kun regnskabsmæssigt formindsket med disse fidusforslag, som jeg understreger intet har med tørkeramte landmænd at gøre.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Det er hr. Jens Tofts bemærkninger, der får mig herop. Jeg må indrømme, at jeg har utrolig svært ved at forstå dine argumenter . . .

Formanden:

I henhold til forretningsordenen omtaler man medlemmerne med deres navn.

Mariann Fischer Boel (V):

... i denne sag. Da det blev klart for landbruget, at høsten i år vil komme til at koste landbruget et sted mellem 5 og 6 mia. kr., var det vel naturligt, at man vurderede mulighederne for selv at løse problemerne.

En af de muligheder, landbruget pegede på, var, at man kunne frigive investeringsfondskonti uden forlods at skulle afskrive på nogle maskiner, og så var det da et naturligt ønske fra landbruget, når man helst ville klare sine problemer selv. Derfor er jeg en lille smule forarget over hr. Jens Thofts udspil i denne sag.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvilke landboorganisationer fru Mariann Fischer Boel har ladet sig rådgive af, men det må have været godsejere og Tolvmandsforeningerne; det kan ikke have været Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, for de er ikke brændt inde med store investeringsfondssummer, som de ikke kan slippe af med. Det er ikke deres problem, for de har ikke haft overskud i mange år og har derfor ikke haft behov for eller mulighed for at henlægge til investeringsfonde.

Det, jeg kritiserer disse forslag for, er, at de omfatter alle – sågar anpartsselskaber og aktieselskaber – og at de overhovedet ikke er målrettede mod de tørkeramte landmænd, som jeg startede med at udtrykke sympati for og gerne vil støtte. Det må være målrettet, men dette her er overhovedet ikke målrettet – ja, hr. Rønholt roste endda forslagene, netop fordi de ikke var målrettede. Det er altså at skyde myg med haglgevær, når man laver lovgivning som denne. Det er alt for lidt målrettet.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg må sige til hr. Jens Thoft, at jeg ikke er medlem af nogen som helst landbrugsorganisation, men jeg læser jo også de fagblade, som bliver udgivet af de forskellige organisationer. Jeg har læst i Landsbladet – jeg ved ikke, om hr. Jens Thoft kender det – nogle artikler, som har deres udspring i De Danske Landboforeningers vurdering af diskussionen omkring tørkehjælpen, så jeg synes ikke, at sammenligningen med – var det Tolvmandsforeningerne, hr. Jens Thoft nævnede? – er helt relevant.

Det har rent faktisk været sådan, at mange af Landboforeningernes medlemmer har haft en rimelig god indtjening på deres svineproduktion i 1991, og den kan så komme erhvervet til gode i 1992 og 1993, hvis de får mulighed for at hæve deres investeringsfondskonti.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Derfor indledte jeg også min ordførertale på Socialdemokratiets vegne med at sige, at det handler om at hjælpe de tørkeramte landmænd – og landbrugsministeren definerer, hvem der er tørkeramt – og hvis der er interesse hos regeringspartierne for, at vi målretter sådan en ordning til de landmænd, der omfattes af landbrugsministerens definition af at være tørkeramt, så kan vi godt medvirke til, at de konkrete landmænd – i den udstrækning de har investeringsfonde – skal have adgang til at hæve deres investeringsfonde.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg vil blot give udtryk for, at en ordning som den, hr. Stavad skitserede, der er målrettet, vil SF se positivt på i udvalget. Jeg vil dog ikke på forhånd love at støtte den, men vi vil se positivt på den i udvalget.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet støtter skatteministerens lovforslag nr. L 25 om ændring af virksomhedsskatteloven. Vi kan følge ministerens forslag om at ophæve kravet om, at modregning af virksomhedsskat skal ske i slutskat inden for 5 år, så der bliver adgang til løbende at få udbetalt virksomhedens skat som overskydende skat. Vi mener, at man derved styrker likviditeten i virksomhederne og herunder de høstramte landmænd. Vi er enige med ministeren i, at der er et behov for en ordning, der udjævner de skattemæssige og likviditetsmæssige virkninger, så derfor kan vi støtte forslaget.

Med hensyn til lovforslag nr. L 26 kan vi også støtte forslaget om at frigive investeringsfondsmidler. For et par år siden fremsatte vi selv et forslag om at liberalisere reglerne, og vi er enige med ministeren i, at man bør lave om på dem. Vi mener, at det er en god idé, at man giver generel adgang til at få frigivet allerede foretagne henlæggelser.

[Ole Donner]

Jeg er enig med hr. Stavad i, at når man læser et stykke, hvor der står om lempeligere efterbeskatninger osv., kan det være svært at forstå, hvis man i en sen aften sidder og skal forberede sig til et sådant lovforslag. Men da hr. Stavad så kom frem med, hvor mange milliarder der nu ikke vil blive investeret, gjorde jeg mig den ulempe at læse i bemærkningerne fra skatteministeren, og dér står der jo også, at man fra regeringens side mener, at det bl.a. mindsker risikoen for henlæggelse og anvendelse til investeringer, der væsentligt er begrundet i ønsker om at undgå procenttillægget. Vi har jo tidligere haft diskussioner her i salen om, hvilke tåbeligheder der nogle gange er kommet frem om, hvordan folk har brugt disse midler for at undgå disse procentregler.

Vi kan altså støtte ministerens forslag, og vi går også ind for det, der står i bemærkningerne om, at der, når man har fået udbetalt 50 pct. af det indskudte beløb, mod en erklæring fra selskabets registrerede revisor eller statsautoriserede revisor skal være mulighed for at få yderligere beløb udbetalt. Det er også tanker, som vi tidligere har været inde på fra Fremskridtspartiets side.

Vi håber, at vi under udvalgsarbejdet også kan komme dybere ned i andre indskud, etableringsindskud, boligindskudskonti osv. Vi vil meget gerne være med til at liberalisere nogle af alle de indskud, sådan at man kan få frigjort kapital.

Det er meget sjovt at diskutere sådan et forslag som det her, det er jo et af dem, der kan bringe alle op på mærkerne. Hr. Stavad brugte ordet »fusentaster«, hr. Jens Thoft talte om »slamberterne«, og i sidegangen har man sågar hørt udtryk som »skiderikkernes paradys«.

Formanden:

Det går an i sidegangen, men ikke fra talerstolen.

Ole Donner (FP):

Undskyld, hr. formand! Det går an i sidegangen, siger formanden, og det er jeg enig i – men jeg vil godt sige til formanden, at det altså ikke er mig, der bruger det udtryk.

Formanden:

Nej, men derfor vil vi alligevel ikke have det fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Selv om hr. Ole Donner støtter forslagene, vil jeg ikke henregne hr. Ole Donner hverken til fusentasterne eller slamberterne. Jeg har sådan set også stor forståelse for, at hr. Ole Donner som ordfører for Fremskridtspartiet støtter forslagene. Vi ved jo, at Fremskridtspartiet tidligere har haft forslag af den karakter med, at man skulle kunne få udbetalt tidligere års betalte skat, hvis man opfyldte nogle betingelser, så det er ikke overraskende.

Men jeg synes alligevel, at hr. Ole Donner må kunne læse teksten på samme måde som vi andre, og derfor vil jeg spørge hr. Ole Donner: Er han ikke enig i – hvis vi nu holder os til skatteministerens egen formulering – at stort set det, der nu bliver frigivet, ellers ville blive investeret?

Efterfølgende siger skatteministeren, at det er svært at skønne, men hvis vi nu forudsætter, at det nok er en tredjedel, så vil vi gå glip af private investeringer i størrelsesordenen 4 mia. kr. i 1993. Giver det ikke en smule betænkeligheder også hos Fremskridtspartiet? Jeg tror faktisk, at en af de ting, vi ikke er så uenige om, er, at vi har behov for private investeringer.

Er hr. Ole Donner ikke enig i, at det er de faktiske forhold, selv når vi tager udgangspunkt i det, ministeren konkret har sagt i sin fremsættelsestale?

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg er enig med hr. Stavad i, at man selvfølgelig mister en del private investeringer, men hvorvidt beløbet 4 mia. kr. er det rigtige, tør jeg ikke sige. Det regner jeg med skatteministeren kommer lidt mere ind på, når ministeren får ordet til slut. Jeg mener dog, at beløbet vil blive reduceret væsentligt, når man regner alle de beløb fra, som notorisk bliver investeret for at undgå procentbeskatning.

Om 4 mia. kr. er det rigtige beløb, eller hvilke beløb det måtte være, må vi jo gå dybere ned i i udvalgsarbejdet. Men jeg er grundlæggende enig med hr. Stavad i, at det selvfølgelig er en fordel, at der investeres nogle midler fra private og firmaer.

Bente Juncker (CD):

[Bente Juncker]

Jeg vil gerne sige til Fremskridtspartiets ordfører, at det er en uskik, at man citerer det, der bliver sagt i sidegangen. Jeg synes ikke, det hører hjemme på talerstolen.

Jeg vil gerne sige kort, at disse to lovforslag jo er fremsat i forbindelse med landbrugets problemer, som vi har stor forståelse for; det vil CD's ordfører senere tale varmt og dejligt om ved behandlingen af de senere forslag her i salen. Disse to forslag er jo generelle lovforslag, som gælder for alle erhverv, og dér mener jeg – og det mener CD – at sigtet må være, at vi skal gøre det så godt som muligt for erhvervslivet.

Det forslag, der ligger omkring investeringsfonds og de 5 pct. eller promille, eller hvor meget det var, kan vi da være helt enige i, men jeg forstår ikke rigtig, at dette lovforslag er fremsat nu. Det skulle være et led i tørkeplanen, javel, men er det det samme lovforslag, som drøftes i finanslovforhandlingerne, eller er der et andet lovforslag fra regeringen om investeringsfonde, som drøftes under finanslovforhandlingerne? Det kan jeg ikke rigtig gennemskue, og det vil jeg gerne spørge ministeren om.

Jeg synes nu, at der er nogle problemer i disse lovforslag, som debatten jo også er udtryk for. Som det ligger i øjeblikket, er CD overvejende positive, men vi bliver nødt til at se på, om det virkelig er rigtig – og det forventer jeg skatteministerens svar på i dag og eventuelt i udvalget, når vi spørger om det dér – at det reducerer nyinvesteringer i erhvervslivet med 4 mia. kr.

Hvis det er korrekt, så giver man med den ene hånd og tager med den anden, og så kommer der ingenting ud af det, andet end at der er nogle penge, der cykler lidt rundt, og det synes jeg egentlig er for dårligt. Hvis regeringen vil noget med erhvervslivet – og det er jo det, der er tiltrængt lige i øjeblikket – så synes jeg, at det er et af de spørgsmål, vi må undersøge.

Alt i alt vil vi se noget kritisk på forslagene i udvalget, men vi har selvfølgelig det for øje, at vi skal hjælpe landmændene, hvis vi kan. Vi vil også gerne være med til at hjælpe det betrængte erhvervsliv, men vi synes, det skal gå ordentligt for sig.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne sige til fru Bente Juncker, at det

er da rigtigt, at man ikke skal citere, hvad der siges i sidegangen, og det skal ...

Formanden:

Jeg går ud fra, at indlægget drejer sig om L 25 og L 26 og ikke om forhandlingernes afvikling. Hvis det modsatte er tilfældet, så er det alene formandens anliggende.

Ole Donner (FP):

Så frafalder jeg ordet.

Elisabeth Arnold (RV):

Adskillige af de tidligere ordførere har jo været meget højt oppe at ringe, om jeg så må sige, og har haft en midlertidig blodtryksstigning, som har været ganske anselig, må man sige. Efter at være sprunget op som løver er de faldet ned som lam, fordi man jo da gerne vil hjælpe landbruget. Derfor vil jeg med det samme sige, at jeg ikke vil springe op som en løve. Jeg vil helt uden aggressivitet, helt fredeligt og uden ekstra adrenalin spørge skatteministeren: Er dette den rigtige måde at hjælpe tørkeramte landmænd på? Det spørgsmål vil vi meget gerne have belyst i Skatteudvalget.

Problemet er selvfølgelig, at man gerne vil støtte en enkelt gruppe mennesker i landet, som er kommet i vanskeligheder på grund af forhold, som er fuldstændig uden for deres egen kontrol, og derfor bringer man to helt generelle skatteforslag på banen og siger: Dette er løsningen.

Det er vi ikke så sikre på. Det ene af forslagene er tidsbestemt og omfatter i øvrigt nogle meget omstridte principper inden for skatte-lovgivningen, som andre har været meget stærkt kritiske over for, og som vi også er meget betænkelige ved. Det andet er en tidsbestemt ændring, som man selvfølgelig også kan have sine meninger om, men som kan skabe nogle problemer i investeringsklimaet generelt.

Derfor er spørgsmålet helt enkelt: Er dette den rigtige måde at hjælpe de tørkeramte landmænd på? Hvis det er det, så skal vi selvfølgelig have belyst i Skatteudvalget, hvad virkningerne vil blive for investeringerne i Danmark i almindelighed, hvad virkningerne vil blive for andre selvstændige, der ikke er tørkeramte, hvad virkningerne i øvrigt vil være for skattesystemet, og hvad mulighederne for spekula-

[Elisabeth Arnold]

tioner vil være. Det må vi have rejst i Skatteudvalget, og det må vi have svar på, før vi kan tage stilling til, om dette er den rigtige måde.

Hvis det kommer frem, at det ikke er den rigtige måde at hjælpe landbruget på, må vi jo finde på noget andet, og dér vil jeg gerne med det samme sige til hr. Rønholt, at afskaffelse af jordskatterne får hr. Rønholt ikke Det Radikale Venstres støtte til, det kan han lige så godt med det samme gøre sig klart.

Vi vil gerne som de øvrige ordførere her tilsi-ge konstruktivitet, fantasifuldhed og arbejdsiver i udvalget, og vi vil gerne hjælpe de høsttavsramte landmænd, men ikke med generelle ordninger, som kommer til at lægge store slag-skygger ind over hele vores skattesystem.

Lysholm Christensen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis skatteordfører ikke kan være til stede, skal jeg komme med nogle bemærkninger til de to lovforslag. Anledningen til de to forslag er jo sommerens tørke, som har bragt mange landmænd i en økonomisk krisesituation.

Når det gælder lovforslag nr. L 25 om virksomhedsskatteordningen, så søges den ændret, således at modregning af virksomhedsskat skal ske i slutskat inden 5 år. Forslaget giver adgang til at udbetale virksomhedsskat som overskydende skat.

Da jeg ikke er ordfører på skatteområdet til daglig, skal jeg ikke rode mig ind i det mere tekniske i forslaget, men bare udtrykke en vis forundring over, at ordningen skal omfatte alle virksomhedstyper. Derfor er vi nødt til fra Kristeligt Folkepartis side at tage et lille forbehold her. Vi har nogle spørgsmål, som vi må have afklaret i udvalget. Vi må have sikret os, at der ikke er virksomhedstyper, som kan misbruge denne lempelse af beskatningen. Derfor giver jeg min tilslutning til nr. L 25 med et vist forbehold.

Jeg skal heller ikke undlade at tilslutte mig nogle af de tidligere ordførere, som har påpeget, at lovforslaget ikke kommer ret mange landmænd til gode; det tror jeg er en rigtig vurdering. Der er formentlig ikke mange landmænd, som har en økonomi, der gør, at de vil kunne udnytte denne ordning, og derfor imødeser vi med forventning svar på spørgsmålet om, hvor mange landmænd der egentlig kan få gavn af denne ordning.

Vi er positive over for lovforslag nr. L 26 om frigivelse af investeringsfondsmidler. Men også her må vi sige, at der inden for landbruget formentlig ikke er ret mange, der vil kunne få gavn af ordningen, idet der nok ikke er så mange, der har midler stående. Og det er ikke dem, der har midler stående, der er nødlidende på grund af tørken. Men lad os se – det kan vi måske få svar på under udvalgsarbejdet.

Vores måske væsentligste kritik af disse to lovforslag vil jeg komme med nu, og den drejer sig om noget, der mangler. Det, landbruget har allermost brug for på nuværende tidspunkt, er en langsigtet konjunkturudligningsordning, således at man bliver mere selvhjulpne. Vi havde forventninger om, at netop disse skatteforslag ville indeholde et sådant langsigtet perspektiv, så vi kunne undgå at få disse sager på Folketingets bord, hver gang der er store udsving i indtjeningen i landbruget. Vi savner virkelig en langsigtet ordning, en konjunkturudligningsordning på en eller anden måde. Jeg har ikke modellen for, hvordan det skal gøres, men man kunne forvente af Skatteministeriet, at det kunne strikke en sådan sammen til os. Vi må sige, at vores skuffelse over, at dette ikke er indeholdt her, er stor, men det kan der måske rådes bod på ved en senere lejlighed.

Men altså: Et lille forbehold over for lovforslag nr. L 25 og tilslutning til lovforslag nr. L 26.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

En kort bemærkning til hr. Lysholm Christensens sidste efterlysning af noget mere generelt langsigtet. Jeg synes nu egentlig ikke, at man kan klandre skatteministeren eller for den sags skyld landbrugsministeren for, at de ikke er kommet med forslag af den art. Jeg mener faktisk, at vi, da vi lavede skattereformen tilbage i midten af 1980'erne med virkning fra 1987, i den måde, vi udformede virksomhedsskatteordningen på, lavede den mulighed for konjunkturudligning, som ikke mindst landbruget igennem en lang årrække havde efterlyst.

Vi kan vel sige, at vi faktisk med de ændringer, der er foretaget i de seneste 2-3 år, hvor man ved at opspare i virksomhedsordningen kan nøjes med en acontoskat på 34 pct., har et meget, meget velfungerende instrument, som landbruget – og alle andre selvstændige er-

[Stavad]

hvervsdrivende – selv kan vælge at benytte sig af. Det, at man har denne ordning, betyder, at man under alle forhold kan undgå, at man et år kommer op på at betale 68 pct. i skat af den sidste del af indkomsten, fordi man har et godt år, og et andet år så måske ikke engang tjener nok til at udfylde personfradraget. Det problem har vi løst med denne ordning.

Derfor vil jeg sige til hr. Lysholm Christensen: Der har været en diskussion i sommerens løb, som jeg synes har været lidt misforstået, for vi har faktisk løst det problem – i øvrigt i bredt fællesskab også med Kristeligt Folkeparti, som jo på det pågældende tidspunkt var regeringsparti.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Et par af indlæggene under denne første behandling nåede jo højder, som gav kraftige udslag på richterskalaen – jeg tænker på indlæggene fra hr. Stavad og hr. Jens Thoft. Jeg er slet, slet ikke i stand til at svinge mig op i de højder, men vil tværtimod prøve at gøre et forsøg på at få diskussionen bragt ned på jorden, hvor den faktisk hører til.

Fru Elisabeth Arnold stillede det spørgsmål, om disse forslag nu er den rigtige måde at hjælpe betrængte landmænd på. Jeg tager det spørgsmål frem, fordi jeg synes, det er en kærkommen anledning til at indlede min besvarelse af de stillede spørgsmål med at slå fast, at de to lovforslag, som vi behandler her, ikke alene er målrettede i forhold til landbruget; det er ordninger, som har betydning for hele erhvervslivet, altså for selvstændige erhvervsdrivende inden for alle erhverv. Derfor er det altså ikke noget landbrugsspecifikt, men noget generelt.

For så vidt angår de mere landbrugsmæssige sider af det skal der jo efter behandlingen af dette punkt være en egentlig forhandling om landbrugsministerens mere landbrugsspecifikke forslag. Men det er vigtigt for mig allerede her at understrege, at de to skatteforslag, som vi her behandler, ikke står alene. De er ikke målrettede i forhold til landbruget, men de har selvfølgelig en positiv virkning for landmændene, ligesom de har det for andre erhvervsdrivende. Men for landbrugets vedkommende står de ikke alene; der føjes andre ting til, nemlig de forslag, som landbrugsministeren har fremsat, og som skal førstebehandles om et øjeblik.

Så vil jeg gerne understrege, at når regeringen har fremsat to skatteforslag, som er generelle og ikke målrettede i forhold til landbruget, er det, fordi vi i videst muligt omfang bør undgå selektive ordninger på skatteområdet, som er målrettede i forhold til bestemte erhverv eller erhvervsgrupper. Det er altså en fornuftig hovedregel, at den skattelovgivning, vi har, er generel, så der så vidt muligt sikres ensartede vilkår for alle og ikke specielle særegler for enkelte grupper, der trækkes frem.

Det er også vigtigt at understrege, at lige så vel som landmænd kan have indkomstproblemer, når høsten svigter på grund af tørke, så er der sandelig også erhvervsdrivende inden for andre erhverv, der kan have konjunkturproblemer, fordi indkomsterne svinger op og ned. Det er grunden til, at regeringen har fremsat to generelle skatteforslag, som altså ikke er målrettede i forhold til et bestemt erhverv.

Fru Bente Juncker spørger, om det forslag, der er fremsat vedrørende investeringsfondshenlæggelser, er det samme som det, regeringen har lagt frem i finanslovforhandlingerne. Og det kan jeg bekræfte: Det er det samme forslag.

Inden jeg tager fat på besvarelsen af de specifikke spørgsmål, vil jeg lige sige til hr. Jens Thoft, at regeringen i løbet af meget kort tid kommer med sit lovforslag om en kraftig forenkling af virksomhedsskatteordningen. Hr. Jens Thoft forsøgte at give det udseende af, at det var jeg slet ikke interesseret i, og at det trak ud, og hr. Jens Thoft efterlyste, at nu måtte regeringen komme med et udspil. Det gør hr. Jens Thoft mod bedre vidende. For allerede i lovprogrammet er det annonceret, at regeringen kommer med et sådant lovforslag. Og jeg kommer med det i løbet af meget kort tid, således at Skatteudvalget kan komme i gang med behandlingen af det. Så er den sag vist også sat på plads.

Og så til de to richterskalaindlæg. Til hr. Jens Thoft er der vel i og for sig ikke så mange flere bemærkninger at knytte til det, jeg lige har sagt. Og så kan jeg derfor koncentrere mig om hr. Stavad. Jeg vil gerne benytte denne første behandling til allerede nu på det kraftigste at afvise hr. Stavads påstand om, at det forslag, regeringen har fremsat vedrørende investeringsfonds, skulle bremse private investeringer. Det forholder sig stik modsat.

[Skatteministeren]

Forslaget går ud på, at som en midlertidig ordning, nemlig i 1992 og 1993, kan selvstændige erhvervsdrivende, der har penge stående på en investeringsfondsordning, hæve pengene, selv om det ikke er til investering i aktiver, som man ellers skal hæve pengene til i dag, medmindre man accepterer en kraftig efterbeskatning med procenttillæg og det hele. Der er altså alene tale om, at selvstændige erhvervsdrivende, der har en investeringsfondsordning, kan hæve deres egne penge; de får blot friere muligheder for at anvende pengene. Hvor det efter gældende regler alene kan ske til anskaffelse af aktiver, kan man efter forslaget hæve mod ganske normal beskatning i hæveåret.

Så siger hr. Stavad, at skatteministeren i bemærkningerne skriver, at disse hævninger vil træde i stedet for anskaffelse af afskrivningsberettigede aktiver, og følgelig konkluderer hr. Stavad, at så vil der blive 4 mia. kr. mindre i private investeringer. Det tal er grebet ud af den blå luft. Det vil jeg gerne understrege.

Hr. Stavad har heller ikke ret i sin betragtning om, at dette vil dæmpe investeringslysten. Tværtimod. For se, hvad er situationen? Situationen er den, at vi her taler om selvstændige erhvervsdrivende, som typisk enten har underskud eller har en meget lav indtjening. De står efter gældende regler i den situation, at de enten skal anskaffe sig et aktiv, en maskine f.eks., som de dårligt nok har råd til, for de har jo ingen indtjening, eller også skal de hæve pengene uden at købe den maskine, de ikke har råd til, og desuden får de et procenttillæg lagt oven i skatten; så det er en meget, meget dyr fornøjelse. Det valg, denne selvstændige har, er enten at købe en maskine, han ikke har råd til, fordi der er svag indtjening, eller at acceptere en uhyggeligt høj efterbeskatning, en slags straffebeskatning, fordi han hæver pengene til andet end en investering i en maskine.

Der er det da klart, at når vi nu giver mulighed for, at man kan hæve penge i en trængt økonomisk situation og fylde hullet op i virksomhedens indtjening, så forbedrer vi virksomhedens konsolideringsmuligheder, hvilket giver virksomheden bedre muligheder for at overleve og giver virksomheden bedre rygstød til, når den får råd, da at foretage driftsøkonomisk sunde investeringer i maskiner og andet udstyr.

Derfor er konklusionen den modsatte af den, hr. Stavad giver udtryk for. Konklusionen er nemlig, at dette forslag vil fremme mulighederne for at bære virksomhederne over midlertidige konjunkturvanskeligheder og dermed også fremme deres muligheder for at lave driftsøkonomisk sunde investeringer i fremtiden.

Så kort sagt: Jeg er simpelt hen bare 100 pct. uenig med hr. Stavad i hans analyse af forslaget om adgangen til midlertidigt at hæve investeringsfondshenlæggelser. Det er i virkeligheden en meget elegant måde at hjælpe virksomheder over en midlertidig økonomisk trængt situation på, for der er jo tale om virksomhedernes egne penge, som står bundet på konti, og man er i dag tvunget til at købe maskiner og andet udstyr for disse penge. Nu giver vi mulighed for at hæve pengene uden at købe maskiner – mod normal beskatning selvfølgelig. Det er virkelig et forslag, som uden at belaste statskassen nævneværdigt vil have en meget positiv effekt også på investeringsklimaet i erhvervslivet.

Så var der det andet forslag, som hr. Stavad hidsede sig meget voldsomt op over. Det er forslaget om, at hvis en selvstændig erhvervsdrivende har oparbejdet noget overskydende virksomhedsskat – det vil altså sige er kommet til at betale for meget virksomhedsskat i forbindelse med hævning af opspareret overskud – skal der gives lempeligere muligheder, eller rettere, så skal der gives mulighed for, at en sådan overskydende skat kan udbetales kontant i stedet for som i dag, hvor den kun kan modregnes i senere års slutskatter. Altså reglen i dag er den, at hvis man er selvstændig erhvervsdrivende med virksomhedsordning, kan man i denne situation ikke få overskydende skat udbetalt kontant. Der er kun den mulighed at modregne i de næste 5 års skat – hvis man da har nogen skat at betale i de næste 5 år.

Se, det er en situation, der er anderledes for selvstændige erhvervsdrivende end for lønmodtagere. Alle andre skatteydere har det sådan, at hvis de er kommet til at betale for meget i skat, så får de overskydende skat tilbage på en check. Men for deltagere i virksomhedsordningen har der altså været denne særlige regel, at de ikke kan få overskydende skat tilbage på en check; overskydende skat skal modregnes i kommende års slutskat. Jeg sav-

[Skatteministeren]

ner egentlig en begrundelse for den forskelsbehandling. Her laver vi i virkeligheden en ligestilling.

Den forskelsbehandling, der er i dag, bliver endnu mere grotesk, hvis vi prøver at sammenligne forskellige typer af selvstændige erhvervsdrivende. Lad os tage en ganske almindelig dansker, der driver selvstændig virksomhed. Lad os kalde ham Holger. Han oparbejder en sådan overskydende skat i sin virksomhedsordning, og nu opstår så spørgsmålet: Hvorledes skal den skat tilbagebetales? Det er hans egne penge, han er kommet til at betale for meget i skat, han skal have dem tilbage på en eller anden måde, hvordan skal det ske? Efter gældende regler er denne selvstændige erhvervsdrivende, Holger, henvist til at håbe på, at han skal betale skat i de kommende år, for forudsætningen for, at han kan få den for meget betalte skat tilbage, er, at han har en indtjening i de kommende år, der gør, at han skal betale en skat. For det er kun ved modregning i en sådan skat i de næste 5 år, at han kan få pengene tilbage. Så hvis Holger nu går dér og ikke har nogen supplerende indkomster og har underskud eller meget lav indtjening i de næste 5 år, så får han aldrig nogen sinde sin for meget betalte skat tilbage, for der er ingen penge i de næste 5 år at modregne i. De er tabt for evigt. Er det rimeligt?

Men lad os nu sige, at Holger har eller får en kone, som har en pæn indtjening. Se, så er Holger meget bedre stillet, for så er der nemlig en slutskat i de næste 5 år fra konens indkomst, således at Holger har mulighed for at få sin overskydende skat tilbage, nemlig i form af modregning i konens slutskat. Sådan er situationen efter de gældende regler. Det giver altså forskelsbehandling mellem selvstændige og lønmodtagere. Det giver forskelsbehandling alt efter, om denne selvstændige erhvervsdrivende, Holger, har en kone eller ikke har en kone, om hun tjener penge eller ikke tjener penge. Jeg savner i det hele taget begrundelser for det regelsæt, og det er årsagen til, at regeringen har fremsat et lovforslag, som er generelt. Det er ikke specielt målrettet i forhold til landbruget, for der er tale om et generelt problem.

Også her gælder altså, at jeg er 100 pct. uenig i hr. Stavads argumentation. Der er tale om et rimelighedsforslag. Det har også en po-

sitiv effekt for nogle landmænd, men forslaget er ikke specielt rettet mod landbruget. Det er et generelt forslag, fordi der findes et urimeligt regelsæt på området, som regeringen gerne vil benytte denne anledning til at få gjort mere rimelig.

Jeg vil gerne runde af med at sige tak til det flertal, der under denne første behandling har udtrykt en overvejende positiv holdning til disse forslag. Vel, der har under debatten været rejst nogle spørgsmål, og man har efterlyst, at regeringen præsenterer analyser af forskellige problemstillinger under udvalgsarbejdet. Jeg stiller mig selvsagt fuldt og helt til rådighed for sådanne nøjere studier af forskellige aspekter af forslagene. Men jeg synes, det er meget glædeligt, at et flertal har tilkendegivet en overvejende positiv holdning til sigtet med disse forslag.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg har ofte hørt mine socialdemokratiske folketingskolleger efterlyse den kemiske sammensætning af det taburetklister, regeringen benytter. Når jeg lytter til skatteministerens dristige konklusion på denne debat, nemlig at han har flertal for sine forslag, så begynder jeg at forstå, hvori den kemiske sammensætning består.

Tilbage til forslagene. Hvad angår lovforslag nr. L 26: Jeg fik ikke svar på mine hovedspørgsmål: Hvor mange tørkeramte landmænd har overhovedet indestående på investeringsfond og hvor meget? Det må en minister vel have undersøgt, inden han fremsætter et forslag, som efter ordlyden er målrettet i forhold til at hjælpe tørkeramte landmænd. Han må vel have en fornemmelse af, hvor mange landmænd han rammer med lovforslag nr. L 26, og hvor meget disse landmænd har indestående.

Jeg spurgte også, hvor mange tørkeramte landmænd der overhovedet har indestående på opsparingskonto og hvor meget. Og igen må jeg da forvente, at ministeren har gjort sit forberedelsesarbejde hjemmefra, så han ved, hvor meget det drejer sig om. Han burde efter min bedste opfattelse lytte til hr. Rønholt og fru Mariann Fischer Boel, som netop fastslog, at landbrugets lavkonjunktur betyder, at der næppe er meget at hente på disse to områder.

[Jens Thoft]

Så vil jeg til sidst spørge ministeren: Hvad er det for en tørkeramt landmand, der kan undlade at betale skat i fem år? Ham vil jeg gerne have fremvist. Der kan kun være tale om folk med på den ene side en meget stor pengetank og på den anden side en utrolig masse fiduser, for ellers er det da ikke muligt at eksistere i fem år uden en skattepligtig indkomst. Der skal en stor pengetank til for at kunne klare det, og den vil kaste penge af sig. Den vil altså give et skattemæssigt afkast, medmindre man benytter en utrolig masse fiduser. En sådan tørkeramt landmand, der ikke betaler skat i fem år, vil jeg gerne have forevist.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jens Thoft bygger hele sin argumentation op på, at regeringen skulle have forestillet sig at målrette disse to skatteforslag i forhold til landbruget. Men som jeg gjorde meget ud af allerede i indledningen af mine besvarelser for lidt siden: Regeringen har ikke målrettet disse to skatteforslag i forhold til landbruget, og derfor falder hr. Jens Thofts hele argumentation til jorden.

Men så vil jeg gerne sige til hr. Jens Thoft, at i det omfang der er statistik, der kan belyse det, vil jeg selvfølgelig meget gerne under udvalgsarbejdet bidrage til at belyse, i hvilket omfang landmænd har opsparing under virksomhedsordningen, i hvilket omfang landmænd har indestående på investeringsfonds, og – i det omfang det er muligt statistisk – også forsøge at belyse, hvor mange tørkeramte landmænd der er omfattet af de pågældende bestemmelser. Det skal vi selvfølgelig meget gerne gøre. Men det ændrer ikke den kendsgerning, at disse forslag ikke er målrettede i forhold til landbruget, og det må hr. Jens Thoft altså forstå.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Det er en særpræget opgave at være ordfører i disse skattesager. Under almindelige bemærkninger står der i linje 1, 2 og 3:

»Lovforslaget fremsættes i forbindelse med lovforslagene om støtte til høsttaksramte landmænd.«

Og det står både i lovforslag nr. L 25 og i lovforslag nr. L 26.

Hvis det ikke handler om høsttaksramte landmænd, skulle ministeren da fortælle Fol-

ketinget det i stedet for at fremsætte forslagene under dække af, at dette drejer sig om at støtte høsttaksramte landmænd, altså målrettet ramme dem, der er ramt, ikke sandt? – det slap jeg ikke godt fra, det erkender jeg – men altså at støtte de høsttaksramte landmænd; det burde ministeren da så fortælle os.

Jeg er dødtræt af forslag, som giver sig ud for at være ét, men som viser sig, når man nærlæser dem, at være noget andet.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Lad mig så prøve at svare hr. Jens Thoft på den måde, at landmænd, der har indestående på investeringsfonds, vil blive hjulpet af disse ordninger. Landmænd, der kommer i den situation at få overskydende skat i forbindelse med opsparing på en virksomhedsordning, vil blive hjulpet af disse forslag. Men der er mange andre selvstændige erhvervsdrivende, der også vil blive hjulpet.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Ja, det har ministeren ret i, men som jeg har påvist i min ordførertale og i den efterfølgende debat, findes der ingen sådanne landmænd, og derfor er indledningskapitlet i ministerens almindelige bemærkninger fup.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg lover, at ligegyldigt hvad hr. Jens Thoft siger, går jeg ikke op igen.

Jeg vil bare fastslå, at netop blandt landmænd er der rigtig mange, som har henlæggelser på investeringsfonds, og derfor vil der være rigtig mange landmænd, der vil få gavn af ordningen, der går ud på, at de i 1992 og 1993 vil kunne hæve fra investeringsfonds, uden at det nødvendigvis er til anskaffelse af maskiner, og blandt disse landmænd vil der også være tørkeramte landmænd. Men endnu en gang: Der er mange andre end landmænd, der også vil få glæde af dette.

Stavad (S):

Jeg har et par bemærkninger til skatteministerens beretning om Holger, og jeg forstår, at Holger i forløbet blev gift, så det må være Holger og konen, vi snakker om her.

[Stavad]

Det er den mest utrolige måde, skatteministeren udlægger teksten på, og jeg vælger at tolke det som udtryk for, at skatteministeren selv føler sig på meget dybt vand, og at skatteministeren så måske bliver hjulpet lidt på vej af, at demagoger har rimelig gode betingelser i forhold til hele den del af vores skattelovgivning, som er allermest indviklet, og det gælder ikke mindst virksomhedsskatteordningen.

Men lad os nu tage udgangspunkt i Holger. Skatteministeren siger: Jamen der er faktisk en forskel mellem selvstændigt erhvervsdrivende og lønmodtagere. Hvis der var tale om en lønmodtager, havde han fået den overskydende skat tilbage. Enig. Det får den selvstændige også. Det, som skatteministeren her vil sørge for, er, at den pågældende selvstændige erhvervsdrivende også skal kunne få tidligere års betalt skat udbetalt som overskydende skat. Hvis skatteministeren vil vise mig én lønmodtager, der efter skattereglerne kan blive bragt i den situation, at man får tidligere års betalt skat udbetalt kontant fra skattevæsenet, så vil jeg meget gerne bekendtgøres med den regel; jeg er sikker på, at der er mange, der gerne vil købe den af skatteministeren.

Dernæst rammer dette fuldstændig tilfældigt. Lad os tage to selvstændige erhvervsdrivende: Holger og broderen. Holger har valgt at benytte virksomhedsskatteordningen, Holger har tjent 300.000 som overskud i sin virksomhed, han bruger de 150.000, de andre 150.000 skyder han ind på virksomhedsskatteordningen. Fordi Holger nu skyder de 150.000 ind på virksomhedsskatteordningen, skal han kun betale 34 pct. og ikke op til 68 pct. i skat. Han sparer altså ca. halvdelen af skatten det pågældende år ved at benytte virksomhedsskatteordningen. Broderen, som også tjener 300.000, men som ikke har benyttet virksomhedsskatteordningen, bliver fuldt beskattet i de pågældende år og kommer til at betale næsten det dobbelte i skat af de 150.000, fordi han har afregnet sin skat for det pågældende år kontant og her og nu. Virkningen af det, skatteministeren foreslår, er, at den selvstændige erhvervsdrivende, som tilfældigvis har valgt at betale den lille skat, vil skatteministeren nu give adgang til også at få den lille skat udbetalt, hvorimod den anden selvstændige erhvervsdrivende, som har valgt at betale den store skat og afregne kontant med samfundshusholdningen,

ikke får adgang til at få noget som helst tilbage. Det er skævt, urimeligt og noget fusk.

I forhold til investeringsfonds forsøger skatteministeren også at tale sig ud af den fremsættelsestale, som skatteministeren selv har skrevet eller i hvert fald lagt navn til. Det kan godt være, at skatteministeren har fortrudt den, det bliver hans problem. I det, skatteministeren selv har lagt navn til, står der, at man ikke mener, dette her koster noget, for, som man skriver, må det altovervejende forventes at træde i stedet for frigivelse til anskaffelse af afskrivningsberettigede aktiver. Altså man får penge ud, til gengæld investeres der ikke, siger skatteministeren.

Senere siger skatteministeren, at det er svært at skønne over dette, men man anslår, at ca. en tredjedel vil benytte ordningen. Skatteministeren har selv oplyst, at der efter regeringens skøn henstår mellem 11 og 12 mia. kr. på investeringsfonds, når vi kommer til udgangen af dette år. Hvordan skatteministeren vil vride den, så man når frem til et andet resultat, end at det betyder manglende investering i størrelsesordenen, lad os så være forsigtige og sig 3-4 mia. kr. i 1993, det forstår jeg ikke!

Så forsøger skatteministeren at sige, at det er jo de dårligst stillede, vi hjælper, ellers kan disse virksomheder måske slet ikke investere. Nej, også her er det tilfældigt, for det er kun virksomheder, der har haft gode år og gode overskud, som har benyttet investeringsfondsordningen og derfor også får mulighed for at hæve pengene. De virksomheder, som har haft dårlige år, har ikke benyttet ordningen, og derfor får de ingen hjælp. Det er tilfældigt, det er skævt, det er urimeligt, og det er noget fusk, og derfor håber jeg også, at skatteministeren kommer til at opleve, at den konklusion, han nåede til, var forkert.

Der er positiv vilje til at løfte de problemer, landbruget står med. Der er positiv vilje til, at Folketinget ser på tørkehjælpsproblemet, og skatteministeren kunne med god samvittighed konkludere, at det var godt, at et flertal havde taget positivt imod den intention – og Socialdemokratiet kan tælles med dér. Men jeg havde nu meget svært ved – efter den regnebog, som jeg er lært op efter – at tælle mig frem til et flertal, der udtalte sig overvejende positivt om forslagene i den form, de foreligger i. Jeg talte mig frem til, at der var 2 partier, som tilsam-

[Stavad]

men tæller 86 mandater, der var direkte imod, og så var der vel 3 partier, som udtalte noget i retning af, at de ville se, hvad der kom frem under udvalgsarbejdet, men som klart også havde betænkeligheder.

Jeg forstår godt ministerens behov for at konkludere på den måde, men jeg synes, vi også i den sag skal holde os til sandheden – ærlighed varer længst. Nogle påstår, det er fordi den bliver så lidt brugt, men det synes jeg ikke skatteministeren skal bidrage til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 38:

Forslag til lov om statsgaranti og ydelsestilskud vedrørende høsttabslån til tørkeramte jordbrugere.

Af landbrugsministeren (Tørnæs).
(Fremsat 7/10 92).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 39:

Forslag til lov om indkomststøtte til landbrugere.

Af landbrugsministeren (Tørnæs).
(Fremsat 7/10 92).

Lovforslagene sattes til forhandling.

*Forhandling***Henrik Dam Kristensen (S):**

Det kan måske forekomme mærkeligt på

denne regnvejrsdag at tale om tørkehjælp, men 1992 har vejræssigt været et specielt år. Sommeren var den tørreste i de over hundrede år, hvor der er målt nedbørsmængder i Danmark. På Flyvestation Esbjerg blev der målt 2 rekorder. I de år, hvor man har foretaget målinger, var juni måned 1992 den absolut tørreste måned med stort set ingen nedbør, medens august 1992 til gengæld var den måned, hvor der er kommet mest nedbør.

I løbet af sommeren er der kommet mange meldinger om, hvor galt det står til. Folketingets Landbrugs- og Fiskeriudvalg tog på tørketur til Jylland, og dér fik vi ved selvsyn konstateret, at en række områder var særdeles hårdt ramt.

Og det blev slemt. Landbruget har opgjort tabet til omkring 5 mia. kr., men samtidig kan vi konstatere, at der er stor forskel på tabene – fra næsten normal høst til det, man kunne kalde misvækst. Det er også meget uens, hvor meget man er ramt – ikke kun fra egn til egn, men fra gård til gård.

Da det blev klart, at landbruget havde lidt ekstraordinære tab på grund af vejrforholdene, gav Socialdemokratiet positiv tilkendegivelse af, at vi havde forståelse for landbrugets situation.

Nu står vi med regeringens forslag til hjælp til de landmænd, der har lidt tørketab. Fra landbrugsministeren et forslag om statsgaranti og ydelsestilskud og ét om indkomststøtte til landmænd. Inden for en ramme på 500 mio. kr. kan der gives en garanti på lån i DLR med en løbetid på 10 år, og inden for en tilsagnsramme på 64 mio. kr. kan der ydes tilskud til betaling af lånene.

Betingelserne for at komme i betragtning er bl.a., at der er et høsttab på over 30 pct., en gældsprocent på mindst 50 og et hovederhvervs-kriterium, samt at det kan godtgøres, at der er økonomiske overlevelsessevner.

For forslaget til lov om indkomststøtte er der en tilsagnsramme på 72 mio. kr., og for at komme i betragtning skal man opfylde kriterierne: 30 pct. m.v., men derudover skal man have haft en særdeles lav indtægt i de foregående år.

Langt det meste af gildet bliver betalt af grovvarerfunds midlerne. EF deltager også med 25 pct. i indkomststøtteordningen, men den danske stat slipper formodentlig særdeles bil-